

Mörk ekologi

Kusligt när Martin Jacobsson utforskar bildens negativitet i den artificiella intelligensens epok.

Av [Jesper Strömbäck Eklund](#) 28.01.25 [Mini](#)

I Martin Jacobssons målning *Hoop of Flame* (2024) centreras silhuetten av en häst. Kolsvart och graciös flyger den genom en fucsiafärgad ring av eld. I fonden anas en glänta i kyligt blå toner. Körd genom en väloljad AI hade bilden troligen inordnats i underkategorin *dark ecology meets circus*. Föreslagna sökord: kitsch; mysticism; camp; Disney; punk; gäckeri. Och så en skvätt ironi.

Portraits & Silhouettes

Martin Jacobsson

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm

9 januari — 1 mars 2025

Dela

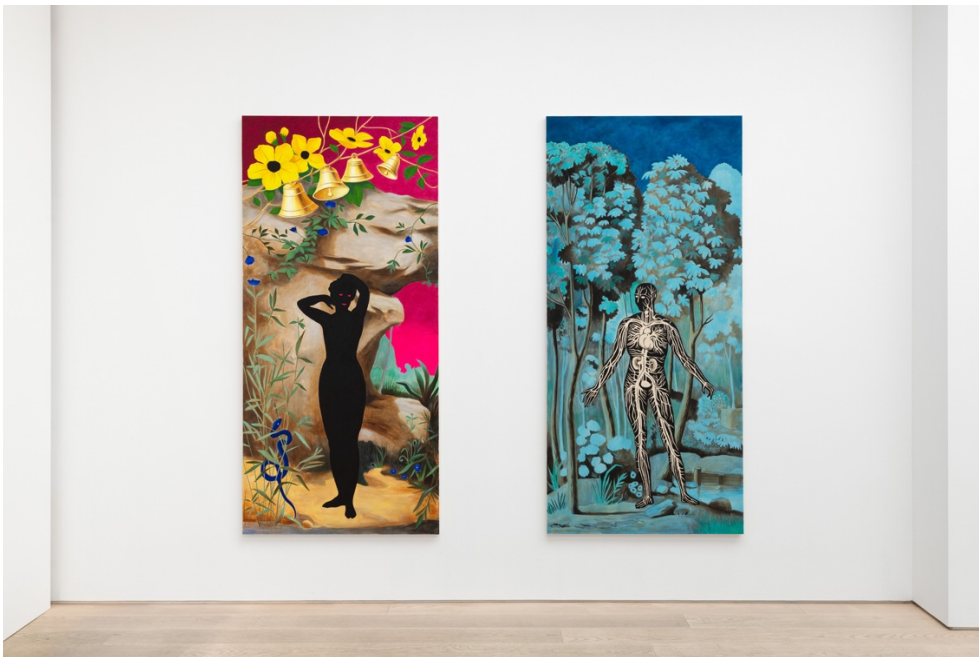
Skriv ut

Alla dessa sökord går att applicera på Jacobsons måleri från de senaste åren. Trots att han själv hävdar att han inte odlar någon specifik stil är det lätt att identifiera en Jacobson-målning. Man känner direkt igen de kraftiga kontrasterna och bjärta färgvalen. Skogspartier, berg, gläntor och landskap är alltid teatralt ljussatta och figurerna har alltid en gläddig, okontaktbar hinna över sina ansikten. Det ligger något falskt över hans kompositioner – i ordets mest positiva bemärkelse.

I *Portraits & Silhouettes* på Andréhn-Schiptjenko går färgerna fucsia, neongrön och isig turkos igen i himlar och lövverk, på gångvägar och i pösiga byxor. Målningarna länkas samman och skapar en enhetlig plats. Att det sker på bekostnad av laddningen i varje enskild målning – som helt går förlorad – gör inte så mycket. I stället bildar de nio verken en scenografisk fond för ett drama som äger rum bortom bilderna. Frånvaro likställs med närvaro. Men av vad?

I *Beach Scene* (2024) syns en kolsvart kvinnogestalt med ögon och mun lysande i fucsia. Vid hennes högra sida slingrar en orm i växtligheten. I *Nervous Wonderer* (2024) strax intill har en anatomisk kärlbädd lagts ovanpå en mans kropp. Det skriker av källmaterial. Religionskritik? Queera motbilder? En lek med pojkrumsetetik? Jag tror Jacobson vill att associationerna ska försvinna lika fort som de blossar upp. Form ska bara kryddas med innehåll, inte tas över.

Det är synd att Jacobson gått upp så mycket i skala. I hans mindre akvareller är motiven mer koncentrerade inuti bildrummet. I *Portraits & Silhouettes* är nästan alla verk över två meter vilket spär ut ytorna. Färgfälten håller inte för det. De är för tunna och odynamiska när man går nära. Den gåtfullhet som eftersöks har svårare att få fäste när det visuella endast blir stimuli.

Att skapa en oväntad sammandrabbning mellan det familjära och oväntade är inte ett nytt grepp, men Jacobson tillför en obehaglig rymd av något bekant som aldrig ger sig till känna. Det är det som påminner om promptade AI-bilders syntetiska look. I kontrast till detta framstår *Horses* (2023) som utställningens mest fulländade målning. Mindre till formatet, en grupp hästar som vilar i en glänta. Himlen lila, marken orange. Månskenet är så mörkt och kompakt i hästkropparna att man för ett ögonblick slungas långt ut i rymden. En oerhört vilsam plats som känns helt och hållet äkta.

Portraits & Silhouettes

Martin Jacobsson

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm

9 januari – 1 mars 2025

 Dela

 Skriv ut